61e jaargang. — N° 19. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag 7 Maart 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij Collée, uitgever en eigenaar dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, of aankondigingen moeten franco aan worden aan den uitgever, te Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en anderartikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Aanstaande Kamerverkiezingen.

Ze zullen dit jaar geschieden in Oost-Vlaanderen, Limburg, Henegouwen en Luik.

Hoe is den kiestoestand in deze gouwen ?

I. OOST-VLAANDEREN.

— Arrondissement GENT-EECLOO. In 1912 bekwamen,

87.786 st. — 7 zetels
39 783 » — 3 »
22 899 » — 2 »

In 1912 mochten de katholieken alleen een vermindering aanteekenen : immers zij wonnen slechts 90 0 stemmen sedert 1908, terwijl de liberalen noch wonnen noch verloren en de socialisten een 400tal stemmen verloren. Sedert 1912 hebben liberalen en socialisten elkaar geen vooruitgang gemaakt.

— DENDERMONDE. Aldaar bekwamen in 1912.

32.318 st. — 3 zetels
11.226 » — 1 »

Er geen kartel dit jaar, de katholieken zouden dit vier zetels kunnen veroveren.

— AALST. Aldaar bekwamen in 1912,

41.402 st. — 3 zetels
12.811 » — 1 »
12.735 » — 1 »

Schijnt dat er geen kartel zal zijn en van andere kant Daens had maar juist stemmen genoeg. Sedert 1912 heeft hij voorzeker in prestiet niet gewonnen. Alles zit dus goed uit voor de katholieken.

— Te SINT-NIKLAAS bekwamen in 1912,

42 754 st. — 3 zetels
11.986 » — 1 zetel.

Een kartel had maar juist stemmen genoeg. Vrienden die aldaar dapper werken, kunnen wellicht de kartelzetel ontnemen. En er zal hier ook geen kartel zijn.

— AUDENAERDE. — Aldaar bekwamen in

23.876 st. — 2 zetels
11.832 » — 1 zetel

Wind waait daar ook in de katholieke zeilen. In 1908 bekwam de liberale lijst (natuurlijk met hulp van socialistische stemmen) 1 stemmen. Het kartel vloog dan een stemmen achteruit in 1912 Liberalen en socialisten hebben daar ook genoeg van kartelen.

II. LIMBURG

Arrondissement HASSELT-St-TRUIDEN. In 1912 bekwamen,

30.307 st. — 3 zetels

Liberalen, met 8.230 stemmen, konden zetel veroveren. Zoo zal het nog blijven de naaste verkiezing.

TONGEREN-MAESEYCK. Hier bekwamen in 1912,

43.020 st. — 4 zetels

Liberalen, met 10.070 geraakten aan het vierde zetel niet om een zetel te winnen. Al het zoo gaat dit jaar in Mei aanstaande.

III. HENEGOUWEN.

BERGEN. In 1912 bekwamen,

32.502 st. — 2 zetels
23 324 » — 1 zetel
34.335 » — 4 zetels

Bergensche katholieken werken gelijk zij zullen niet alleen hunne zetels halen, maar voor 't minst een groot getal stemmen winnen.

ZINIK, in 1912 bekwamen,

27.630 st. — 1 zetel
42.676 » — 3 zetels

Dit is, tot hier toe, besloten onder de antikatholen geen kartel te maken dit jaar. Immers de roden en blauwen verstaan zich te Zinik beiden en hoopten. In zulk geval zullen de katholieken wel 2 zetels winnen op de vier.

DOORNIK-ATH. In 1912 bekwamen.

46.933 st. — 3 zetels
56.990 » — 3 »

Doornikische katholieken mogen aan verlot voorbeeld strekken. Nu is er dit jaar kartel, maar meer is de Liberale Associatie zevel der loge, laat een doornikschen kandidaat zitten om als liberale kandidaat te nemen den brusselaar Paul-Emile Janson.

't Zit schuw in 't liberale kamp. 't Ware toch zulk geen wonder moesten de katholieken, die werken zonder rusten, 4 zetels hebben op de zes.

4. CHARLEROI. — In 1912 bekwamen,

Kath. 50 695 st. — 3 zetels
Kartel 126 921 » — 8 »

Zal er nogmaals kartel zijn in Mei aanstaande 7 't Is nog niet beslist. Charleroi is het lastigste van België voor onze katholieke vrienden ; ook zijn deze aldaar ware helden. Ze zullen, voor een minste, hun 3 zetels behouden.

5. THUIN. In 1912 bekwamen

Kath. 22.098 st. — 1 zetel
Kartel 38,329 » — 2 »

Kartel of geen ? Wacht nog een weinig op later nieuws. De katholieken zullen alleszins hun zetel niet verliezen ; moest er geen kartel zijn, we meenen dat iedere partij elk een zetel hebben zou...

IV. LUIK.

1. LUIK. In 1912 bekwamen.

Kath. 56 489 st. — 4 zetels
Lib. 39.986 » — 3 »
Soc. 91.696 » — 6 »

Dit jaar nog eens geen kartel. De socialisten zouden het niet willen, zij zijn mans genoeg alleen, zeggen ze. Maar 't zit schuw onder de liberalen. Te Luik bestaan er twee liberale vereenigingen : de eene van de doctrinairs, de andere van de progressisten en zij zijn voor 't oogenblik — 't gebeurt niet zelden — gebroken rech sweerts... ze vliegen op malkander dat het haar erbij stuift... dat is troet in de katholieke kaart. Daarbij nog de socialistische zon rijst niet meer in 't Luiksche 't Is eerder dalen.

2. VERVIERS. In 1912 bekwamen :

Kath. 30 645 st. — 2 zetels
Kartel 34 720 » — 3 »

Waarschijnlijk geen kartel dit jaar. In zulk geval zouden de socialisten 2 zetels hebben, de liberalen 1 zetel en de katholieken 2 zetels.

3. HOEI-BORGWORM. In 1912 bekwamen :

Kath. 29.644 st. — 2 zetels
Kartel 30.724 » — 2 »

't Is ook een lastige streek voor de katholieken. Doch ze laten het niet liggen. Sedert 1908 wonnen de katholieken in 1912 een 5400 stemmen, terwijl het kartel er een 400 verloor. 't Zit goed voor de katholieken dit jaar.

Dit is de toestand.

In 't algemeen gezegd : Het is, voor ons katholieken, in 't moeilijkste deel van 't land dat er verkiezing is, vermits de provincies Luik en Henegouwen naar de stembus geroepen worden. Welnu, in die provincien zullen wij zeker niet achteruit gaan, veeleer, ten minste, een zetel winnen. Wat de andere provinciën betreft, we mogen verhopen ook nog voor 't minste, een zetel te winnen. Dat ware, minimum 2 zetels meer, dat maakt vier stemmen in de keering. De katholieke meerderheid in de Kamer is nu van 16 stemmen ; wij verhopen dat zij, na de kiezing, wel van 20 stemmen zal zijn.

De Kamer

Onze geachte volksvertegenwoordiger, M. VAN ORMELINGEN, heeft de volgende vragen aan den Heer Minister van Spoorwegen gesteld :

1° Zou het niet mogelijk zijn de trein 855 vertrekkende uit Achel om 7 u. 47 en te Hasselt om 8.55 aankomende, te Tongeren te doen doorrijden ?

Deze trein, vertrekkende uit Hasselt om 9u.5 bijvoorbeeld en aankomende te Tongeren rond 9 u. 40, zou talrijke aansluitingen van treinen en trams verzekeren.

Te Neerpelt geeft hij aansluiting met de lijn Antwerpen-Neerpelt om 7 u. 53, alsook met de lijn Harmont-Neerpelt om 7 u. 29.

Aldus geeft hij te Hasselt aansluiting met den trein van Achel 8. 51 ; van Aiken 8 u. 40 ; met den tram Burg-Leopold om 6 u. 3.

Te Beverst, aansluiting met den trein uit Maestricht om 9 u. 19. Te Bilsen, aansluiting met den tram van Genck 9 u. 29 et ook met de trams om 9 u. 57 naar Genck en om 10 u. 15 naar Riempst-Liers.

Eindelijk te Tongeren aangekomen, zou hij aansluiten met de trams naar Fexhe om 9 u. 48; naar Cortessem om 10 u. 5, enz.

Verder zou de heer minister kunnen inzien of het niet mogelijk ware die trein tot Luik te doen doorrijden.

Nu moeten de personen van het kanton Brée, welke tot het rechtsgebied Tongeren behoort, om 7 u. 40 's morgens vertrokken, om over Wychmael en Hasselt om 8 u. 36 te Tongeren aan te komen. Indien de trein 855 doorreed tot Tongeren, zouden deze personen, om 7 u. 18 vertrekkende uit Brée, nog vóór 10 ure op het tribunaal tegenwoordig wezen.

Het zijn deze talrijke voordeelen die ik aan de welwillende aandacht van den heer minister zou vrij ben te onderwerpen.

Antwoord (in 't Vlaamsch) : De zaak zal onderzocht worden.

2° Steeds duurt de ontreddering op de lijn Tongeren immer voort. Zekere treinen, vooral 's avonds, ondergaan een, twee, ja zelfs drie uren vertraging. Deze lijn is dagelijks door honderden Limburgsche werklieden bezocht die in de Luikersche nijverheid werkzaam zijn.

De werklieden die in Borgloon en omliggende gemeenten 's avonds huiswaarts keeren, missen dikwijls te Tongeren de aansluiting met den laatsten trein van 8 u. 30 naar St-Truiden en moeten alzoo twee, drie uren te voet afleggen. De heer minister gelieve te onderzoeken welke de reden is dezer aanhoudende vertraging der treinen op de lijn Luik-Tongeren.

Het ware te wenschen dat er zoo spoedig mogelijk een einde aan dien wantoestand gesteld werd.

Men zegt dat de Guillemi sstatie te Luik te eng is voor het druk treinverkeer. Ware het niet mogelijk zekere werkmanstreinen uit de Vivegnisstatie rechtstreeks te doen vertrekken ?

Antwoord : De laatste aan luiting van den dag van het baanvak Luik-Tongeren naar de lijn Tongeren-Sint-Truiden wordt verzekerd door trein 842, die uit Luik (Guillemins) vertrekt te 19 u. 14 en door trein 3660, die uit Tongeren vertrekt te 20 u. 30.

In den laatsten tijd, werd bedoelde aansluiting inderdaad nogal dikwijls gemist, ten gevolge van de moeilijkheden in de uitvoering van den dienst op de te Luik uitloopende banen. Uit oorzake van de dienstvereischte en van de te verzekeren aansluitingen, is het niet mogelijk uit Luik (Vivegnis) de werklieden treinen naar Tongeren te laten vertrekken, die thans uit Luik (Guillemins) afgezonden worden.

3° Talrijke werklieden van Maeseyck-Eelen, enz. gaan dagelijks in het kolenbekken van Genck-Asch en de zinkfabriek van Gothem werken. Deze eindigen den arbeid om 6 u. 30 en kunnen 's avonds maar rond 9 uren, met den laatsten trein Hasselt-Maeseyck, 't huis komen.

Ware het niet mogelijk een trein uit Genck of Asch te doen vertrekken, die 's avonds te Maeseyck zou aankomen met stilstand te Opoeteren, Rothem en Eelen ?

Antwoord : De zaak wordt onderzocht.

BUITENLAND

Duitschland.

EEN LIEF MADAMMEKE. — Te Breslau is Hedweg Thiel, de vrouw van een apotheker, wegens mishandeling van een dienstbode tot 3 maanden gevangenisstraf en 250 mark boete veroordeeld. Haar zestienjarige dochter, die bij de mishandeling meegeholpen had, kreeg 60 mark boete. De vrouw had vroeger al eens voor hetzelfde feit 50 mark boete gekregen.

Het mishandelde meisje was ten slotte in een deerniswekkenden toestand in het ziekenhuis opgenomen. Er was naast geen plek op haar lichaam, die geen sporen van mishandeling vertoonde. Zij zat vol striemen en blauwe plekken en hare oogen waren zoo gezwollen, dat men ze voor het onderzoek met instrumenten moestopenmaken. Het heeft een heelen tijd geduurd, voor het meisje het ziekenhuis hersteld kon verlaten.

— DIERENBEUL. — Een soldaat van het 7e regiment lichte ruiterij, in garnizoen te Bayreuth, rukte de tong van zijn paard uit en deed het dier daarna op het oefeningsplein galopee en. Een officier, die bemerkte dat er bloed uit de muil van het paard liep, deed den soldaat stoppen.

De dierenbeul werd opgesloten en de krijgsoverheid is voornemens hem eene straf in te peperen, die hem levenslang geheugen zal.

— DE LIEFDE IS BLIND. — De derde correctionneele kamer van Berlijn had gisteren eene zaak te beslechten, die nogmaals bewees hoe de liefde de menschen blind maakt.

De hoveniersleerling Willi Gross, een kerel die reeds vroeger met het gerecht had af te rekenen, had, dank aan eene aankondiging in de gazet, kennis gemaakt met Mad. H. weduwe van een magistraat, die haar weduwschap moede was. Zij was niet zoo heel jong meer, maar had nog een jong hart en 't was ongetwijfeld dat 't welk haar belette wat nader den man te leeren kennen, die het toeval haar zond onder den naam van assessor Gross.

Deze was er in gelukt aanstonds de liefde der weduwe te winnen, en gebruik makende van de verliefdheid zijner toekomende, begon hij eene uitbating volgens al de regelen der kunst. Eerst deed hij zich goed in de kleeren steken ; dan liet hij haar fijne dineetjes betalen, juweelen koopen en vertrok eindelijk met de weduwe naar Leipzig, om daar, naar hij zegde, zijne benoeming tot rechter te halen. Daar kreeg Mad. H. de eerste vermoedens. Haar toekomende wendde voor dat hij veel bezoeken moest afleggen om zijne benoeming als magistraat te bekomen.

In afwachting dronk hij dat het een aard had en weldra begon hij zijne gezellin ruw te behandelen. Na een hevigen twist keerde Mad. H. naar Berlijn terug en toen deed zij waarmee zij had moeten beginnen : zij nam inlichtingen over haren toekomende. Aldus vernam zij dat hij hoveniersleerling was zonder plaats en hij regelmatige betrekkingen had met eene andere vrouw. Dit laatste deed de maat overloopen en zij legde eene klacht neer. Gross werd aangehouden en hij is thans veroordeeld tot een jaar en zes maanden gevangenis.

Turkije.

BANDIETEN. — Eene bende roovers maakte de kusten van de eilanden nabij Smyrna onveilig en had eene voorname rol gespeeld in de ontvoering van baron von Hunsta en in den moord op M. Mock, te Kuikent.

De overheden van het eiland Samos, geholpen door eene Griekische torpedoboot, hebben de bende aangehouden. Onlangs was zekere Thomas door de roovers naar de bergen ontvoerd. De bandieten eischten eene groote som als losgeld van de bloedverwanten van 't slachtoffer. Een deel van de som gereed zijnde bracht men den gevangene naar eene veilige plaats bij Samos, waar de bandieten wachtten tot de heele som zou gestort zijn en weigerden volstrekt een voorschot. Wanhopig maadde de gevangene, een man van 70 jaar, zijnen zoon aan, toen deze het voorschot kwam aanbieden, de overheden van Samos te onderrichten van zijn gevaarlijken toestand en hun het verblijf der roovers te doen kennen. Een Griekische torpedoboot, telegrafisch ontboden, vertrok aanstonds uit Vathy met eene sterke afdeeling gendarmen, en zette deze aan land.

Na alle maatregelen te hebben genomen, gelukten de overheden er in zich van de heele bende meester te maken, uitgenomen twee roovers die gedood werden in den strijd.

Nochtans werd de gevangene niet gered door de troepen, want intusschen was hij vreeselijk mishandeld en ten slotte onthoofd door de bandieten. Deze laatste zijn dan onder sterk geleide naar Vathy gebracht, waarzij opgesloten werden.

Frankrijk

AANEEN GROEIDE KINDEREN GESCHIEDEN. — Dokter Fillatre, van Parijs, heeft door eene gewaarlijke operatie, den aaneen gegroeiden tweeling Suzanne en Madeleine, oud 3 maanden, gescheiden. De kinderen waren verbonden langs den buik. Beiden verkeeren in de beste gezondheid.

REDUREAU VOOR HET ASSISENHOF VEROORDEELD. — De kleine Tropmann van Landreau, Marcel Redureau heeft een zonderlingen indruk gemaakt voor het assisenhof. Zonder de minste ontroering antwoordde hij, gewoonlijk met een enkel woord, op de hem gestelde vragen.

Hij schijnt in 't geheel geen berouw te hebben over zijne daad. De voorzitter deed daarenboven uitschijnen dat zijne vreeselijke misdaad wel degelijk met voorbedachten rade werd gepleegd. Gij hebt slechts eene verzachtende omstandigheid, zegde de voorzitter, dat is uwe jeugd. De welgever heeft zulks voorzien en aldus kunt gij tot niet meer dan 20 jaar gevangenis veroordeeld worden, aangezien gij geen 16 jaar oud zijt !

Het publiek dat de zittingen bijwoonde, was verrast en verontwaardigd bij de houding van dien knaap, die niet schijnt te betreuren dat hij zeven menschen vermoord heeft. De ontroeringsteeg ten top, toen men het werktuig van de misdaad, een druivensnijdersmes, overlegde.

Toen de geneesheeren beschreven in welken toestand zij de slachtoffers hadden gevonden, bijna allen het hoofd afgesneden en afschuwelijk verminkt, trilde de heele zaal van afschuw, maar het kleine monster bleefonbewogen. Hij was zichzelven zoozeer meester, dat hij zelfs met de getuigen redetwistte, hunne bevestigingen tegensprak, zoodat de procureur gelegenheid had te doen opmerken hoe helder van hoofd en in 't volle bezit zijner geestvermogens hij was.

Gisteret, werden nu ook de wetsdokteren gehoord. Zij verklaarden dat de beschuldigde goed wist wat hij deed ; enkel zijne jeugd en het overgangstijdperk naar den mannelijken leeftijd kunnen eenigzins als verzachtende omstandigheden in aanmerking komen.

Een later telegram meldt dat Redureau veroordeeld is tottwintig jaar opsluiting, het maximum der straf.

De familie Redureau, wanhopig over de misdaad van een haren leden, heeft reeds de noodige wettelijke maatregelen vervuld om haar naam te doen veranderen in dien van Boyer.

Amerika.

OP ZOEK NAAR EEN SCHAT. — In 1866 verging bij Auckland Islarn het Amerikaansche schip « General Grant », dat van Melbourne naar San Francisco was bestemd. Dit schip had voor een groote waarde goud aan boord en zooals er nog steeds bij Terscheiling pogingen worden gedaan om de schatten van de « Lutine » te bergen, is er thans in Amerika een syndicaat gevormd, dat zich ten doel stelt het bij den ondergang van de « General Grant » verloren gegane goud weer boven te brengen. Volgens een bericht uit Christchurch (Nieuw-Zeeland), zal weldra een Amerikaansche boot daar aankomen, die het bergingswerk zal beproeven. Men schat de waarde van de goudlading van de « Grant » op 100.000 p. st. tot 1 milioen p. st.

Het groote verschil tusschen deze twee bedragen wordt veroorzaakt hierdoor, dat men niet weet, wat met een aantal kisten «diversen», die op de scheepslijst voorkomen, bedoeld is. Men meent echter dat dit goud is van mijnwerkers, dat zoo is aangeduid, om de waarde van de lading niet te hoog aan te geven.

Het werk wordt verricht door de « General Grant Salvage Syndicate » en men gelooft zeker dat men succes zal hebben. Vroeger werden reeds vier pogingen gedaan, maar zonder gevolg.

BINNENLAND.

— SCHRIKKELIJKE MIJNRAMP TE BERGEN. — OVERSTROOMING IN EENE MIJN. NEGEN MIJNWERKERS VERDRONKEN. HARTROERENDE REDDING VAN DRIEHONDERD MIJNWERKERS. — Eene schrikkelijke mijnramp, die zich Maandag avond, rond 7 1/2 ure heeft voorgedaan in den koolput St-Henri, der koolmijn van Strépy-Bracquegnies, heeft het leven gekost aan negen mijnwerkers en eene groote ontroering veroorzaakt in het kolenbekken van het Center.

In eene gaanderij barstte een waterzak, waardoor de mijn in enkele stonden onderliep en eene inzakking veroorzaakte.

Eene hevige paniek had plaats ; onmiddellijk werd het sein gegeven door den ingenieur M. Manche en « Redde zich wie kan » werd geroepen.

Dank aan zijne koelbloedigheid, alsook van de ploegbazen, kommen de mijnwerkers tot kalmte brengen en geschiedden de reddingswerken op uitstekende wijze.

In korten tijd bereikten een driehonderdtal werklieden den uitgang der mijn dank aan den machinist die met spoed de ophaalbakken op en neer liet.

Slechts negen mijnwerkers die niet in tijds waren kunnen vluchten werden door den waterstroom medegesleept en verdronken.

De laatste geredden stonden in het water tot aan de borst.

Men heeft geene hoop meer de negen werklieden levend terug te vinden, want de gaanderijen zijn geheel overstroomd.

Al de slachtoffers zijn gehuwd en vader van familie.

IJSLIJKE DOOD.

Toen het water, dat stukken hout meevoerde, in de galerijen drong, werden verscheidene personen er door gekwetst. Een hunner, Vandenbossche genaamd, werd door een balk een been gebroken en stortte neer. De ploegbaas Marotte nam hem op en trok hem mede naar den ingang. Doch de gekwetste leed verschrikkelijk en terwijl het water maar immer steeg, had Marotte alle moeite om zijn gezel mede te trekken. Toen hij echter water had tot aan den hals, zag hij zich met de dood in de ziel verplicht zijn gezel aan zijn droevig lot over te laten.

DE UITPUTTINGSWERKEN.

Het leegpompen der overstroomde koolmijn zal minstens eene maand duren. Het schijnt nochtans dat zekere hoogere gelegen gaanderijen van de overstrooming zullen gevrijwaard blijven tengevolge der instortingen, waardoor het water niet zal kunnen doordringen.

Dinsdag morgend was het water reeds 15 meters gezakt.

De oorzaak derramp is toe te schrijven aan het graven van eene gaanderij gelegen op 600 m. diepte, dicht eenen overgrooten waterput. De wanden zakten op verschillige plaatsen in en op zeker oogenblik deed zich een verschrikkelijke knal, evenals een kanonschot hooren en stukte geheel de wand in, langs waar het water met onbeschrijfelijk geweld binnenstroomde.

PAARDEN VERDRONKEN.

Vijf en twintig paarden zijn mede verdronken. De dieren stonden op stal, op den bodem der mijn.

(*Nadere bijzonderheden*)

Woensdag morgend werd het water uit koolput St-Henri geheel uitgepompt. Men is nu op dertien meters van den bodem der mijn, waar eene dikkelaag zavel ligt, dat men ook gaat trachten boven te

---

GELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

OEDERTROTS

DOOR

Paul de GARROS

11e VERVOLG.

Juist om twaalf uur, nam Leon plaats in de stoet of liever in den onbeschrijfelijken verwetschen wagen, die den dienst verzorgde tusschen Cosne en Entrains. Om half een ging hij aan de statie van Reboullots af, om daar langs een binnenweg La Jarrie te bereiken. Een oogenblik, dacht hij even bij zijn vader aan te loopen ; doch dan was hij verplicht een kleinen omweg te doen en bij was haastig bij Mevrouw Maupas te zijn.

Haastig was hij, doch tevens ongerust. Zóó al de verliefden. Zij droomen slechts het werp hunner liefde te kunnen bereiken en, bij gelegenheid zich voordoet, aanzien zij, aangegrepen door een instinctmatige vrees.

Een weinige oogenblikken was Leon aan het kasteel van La Jarrie, doch nauwelijks had hij binnenkoer betreden of eene hevige aandoening greep hem aan. Hij kon haast niet spreken. Ademelend vroeg hij aan de meid of mevrouw Maupas te huis was.

Neen, mijnheer, antwoordde zij, mevrouw is niet uitgegaan ; na het ontbijt is zij even naar Malicorne gegaan.

(*) Nadruk verboden voor de gazetten die een overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres* van Parijs.

— Zal zij dadelijk weerkomen ?

— Dat kan ik u niet zegge : toch niet vóór den middag. Maar de juffrouw is hier ; zij zal u misschien beter kunnen inlichten, wilt ge binnen komen.

Zij had pas deze woorden uitgesproken of Jeanne, door het gesprek aangetrokken, kwam de eetkamer uit en bevond zich eensklaps voor den jongen man. Jeanne herkende dadelijk haar « partner » van het bal van Saint-Michel, en met een sierlijke buiging zei ze :

— Mijne tante is afwezig. Mijnheer, maar zoo het niet onbescheiden is, kan ik dan het doel van uwe komst overbrengen.

Leon, doodsbleek, uitte eenige onverstaanbare woorden.

— Kom binnen, in het salon, mijnheer, ik bid u. Aan het groot dosser dat gij bij u hebt, zie ik dadelijk dat ge eenige zaken komt regelen. Gij zijt misschien door M. Audouin gezonden. Mijne tante zal het zeker betreuren... Kunt ge niet eenige oogenblikken wachten ?

De klerk zuchtte diep. Meer kon hij ook niet zeggen.

— Welnu, waarvan is er kwestie ? vroeg Jeanne, die zich over zijne stilzwijgendheid begon te verwonderen en waarover zij, in eene eenvoudig schuchterheid, geene voldoende reden vond.

— Ja, juffrouw, zei Leon eindelijk, ja... Ah ! indien gij wist !...

— Gij jaagt mij vrees aan !

— Beloof mij, juffrouw, dat gij mij niet zult verwenschen..., mij met zult verachten, maar die liefde verteert mij en de verklaring kwelt mij hevig... Verhoog mijne smart niet... Laat mij toe u te zeggen, hoezeer ik u... bemin.

Jeanne stond plotselings op ; het bloed steeg haar naar het hoofd.

— Maar, mijnheer, riep zij uit, gij zijt... gij zijt... gij verwiest...

— Neen, ik bemin u, herhaalde hij, en sedert lang. Van het oogenblik af dat ik u gezien heb, juffrouw, ben ik door u bekoord geworden, heb ik u bemind, als een heilige, met eene ideale en platonische liefde... Gij scheent mij zooveel hooger te staan dan ik !...

— Verschooning, onderbrak 't jonge meisje, dat meer tot bedaren gekomen was, is dat alles wat gij aan mijne tante moest zeggen ?

De jonge man boog het hoofd, vernietigd door die wreede scherts die Jeanne, misschien onwillekeurig, in hare woorden lei. Wanneer zij echter de uitwerking er van ontwaardde, trachtte zij door eene welwillende beweging er de waarde van te verminderen. Zij had medelijden met zijne ontsteltenis.

— Neen, hernam de jonge klerk, ongetwijfeld was dat het doel niet van mijn bezoek aan Mevrouw Maupas. Ik moest haar dezen brief van den notaris overbrengen en de volgende stukken laten teekenen. Hij wierp het dosser op tafel.

— Boch, toen de meid mij antwoordde, dat Mevrouw Maupas afwezig was en gij alleen thuis waart. Ah ! indien ge wist, welke ontroering zich van mij meester maakte, hoe heftig mijn hart in mijn boezem klopte bij de gedachte, dat ik u misschien zou kunnen spreken en u luidop zeggen wat mijn lippen sedert lang fluisterend gezongen hebben !!!

Het hart van Jeanne was gesloten, of iemand anders bestemd — wat nog veel erger was. Die hartstochtelijke verklaring zou dus eerder koel beantwoord worden.

Nochtans, hoe onverschillig zij ook was, toch werd ze eenigszins geschokt door die oprechte en vurige ontbozemingen.

Met bewogen stem antwoordde zij :

— Ik had u dit onderhoud niet moeten toestaan ; ik heb ongelijk gehad.

Terzelfdertijd deed zij een stap naar de deur, als wilde zij den jongen man doen begrijpen dat zij aan de samenspraak een einde wenschte te stellen.

Leon bemerkte het en bad :

— Heb medelijden, mejuffer, jaag mij niet weg ; laat mij u aanschouwen, met u spreken. Ach ! laat mij niet aan mijn droevig lot over, zonder een woord van ontterming of aanmoediging.

— Maar, mijnheer, wat wenscht gij toch, vroeg Jeanne, die zich onged ldig omkeerde.

— Al wat diegenen wenschen die oprecht liefhebben.

— Ik ken u nauwelijks.

— Juist ; indien gij mij beter moest kennen, zoudt gij misschien minder wreed zijn.

— Wat wilt gij zeggen ?

— Eenvoudig dit : Mijne liefde voor u was eene ideale aanbidding van uw wezen ; ik was gelukkig wanneer ik uwe voetstappen kon kussen en neer kon knielen toen gij voorbij kwaamt.

Zij lachte, gedeeltelijk uit ongeloovigheid, gedeeltelijk uit verlegenheid.

— Gij gelooft mij niet ? riep hij uit. Ah ! mijn God, hoe diep ongelukkig ben ik toch ! Gij kunt u niet inbeelden dat de zoon van een landbouwer zulke verhevene en reine gevoelens kan koesteren !... 't Is waar, ik ben van lagere afkomst, doch de liefde veredelt alles, juffrouw.

— Ik heb u slechts op een bal gezien, mijnheer. Men heeft u voorgesteld als de klerk van Meester Audouin en ik heb er in toegestemd een gezelschap aan te nemen. Tot zooverre reiken onze betrekkingen, vergeet dat niet. Buiten dat weet ik niets omtrent u en heb er mij nooit bezorgd om gemaakt iets meer van u te vernemen.

Zonder op dit antwoord acht te geven, vervolgde Leon, voortgaande op hetgeen hij daar zooeven kwam te zeggen.

— Dus, ik heb u liet gehad op platonische manier ; ik hoopte niets, ik deed mij geweld aan, mijne liefde te versmachten want ik zag mij zelve van u gescheiden door een onoverkomelijken hinderpaal. Doch, zekeren dag, dat ik mij niet meer bedwingen kon, heb ik mijn vader op de hoogte gebracht van mijn geheim. Toen vertelde hij mij :

« — Mejuffer Jeanne is de dochter niet van Mijnheer du Chesnay ; door een toeval maakt zij van die familie deel, en door hare geboorte, die wel onregelmatig kan zijn, wordt haar het huwelijk moeilijk. Zij zal niet elken dag een man ontmoeten die met zijn naam deze fout zal willen bedekken. Spreek ons niet van onoverkomelijken hinderpaal ; wanneer gij u op rang stelt, kunt gij gelukken.

Jeanne verborg haar gelaat in hare handen.

— Deze veropenbaring, vervolgde Leon, maakte mij aanvankelijk bedroefd ; onze maatschappij is zoo wreed voor die onregelmatige toestanden en gij zult wel veel door de uwe hebben moeten lijden.

« Nochtans lag daar voor mij de toekomst open en in mijne zelfzucht zag ik slechts deze troostende hoop... Maar, wat scheelt er aan ? Gij weent ? Oh ! mijn God, wat heb ik gedaan ! Wat heb ik gezegd ! ?

— Gij hebt gezegd, mijnheer, wat men niet zegt aan een jong meisje, wanneer men zich zell eerbiedigt en men goed is opgevoed. Dat is een verzuiel van uw vader en van u. Dat is een schaamteloose leugen.

De klerk van den notaris had met de meeste goede trouw gesproken ; edoch, de oprechte en verontwaardigde toon van Jeanne bracht hem in eene radeloose wanhoop. Beschaamd boog hij het hoofd.

— Dat is vuige laster, vervolgde het jonge meisje. Ongetwijfeld ben ik noch de wettige, noch de onwettige dochter van Mijnheer du Chesnay. Doch dat is geene reden, waarom mijne geboorte onregelmatig zou zijn.

« Mijn vader heeft mij, toen hij naar dien ongelukkigen oorlog vertrokken is, en waarvan hij, helaas ? nooit meer weergekeerd is, aan Mijnheer du Chesnay, zijn vriend toevertrouwd. Ziedaar heel de waarheid. Ik was u geen uitleg verschuldigd. Ik heb u nochtans deze inlichting willen geven om u te toonen dat ik het licht niet schuw.

— En uwe moeder ?

— Mijne moeder is dood, stamelde Jeanne, terwijl zij hare oogen neersloeg.

Na een lang stilzwijgen hernam de jonge man op schertsenden toon :

— Welke mooie legende ! Men ziet al te duidelijk dat deze redenen u voorgepraat zijn.

— Dat is evenmin eene legende, dan de verklaring van uw vader, wedervoer Jeanne, terwijl zij zich opwond. Hetgeen ik aanvoer, werd mij verteld door een man, wiens eerlijkheid boven elken twijfel verheven is, door Mijnheer Gerald du Chesnay.

— Ah ! bromde Leon. Nu versta ik waar de hinderpaal ligt. De afstand die ons scheidt is meer dan onoverkomelijk.

— Wat beteekent dat ?...

— Dat beteekent, dat de plaats ingenomen is. Dat is klaar.

Het jonge meisje bloosde. Nochtans wou zij zich niet verloren geven en antwoordde met de meeste krachtdadigheid :

— Voorzeker, en ingenomen door iemand die het verdient en wiens teeedere en oprechte genegenheid mij aangenaam is.

— Terwijl de mijne !...

— Ik ken u zelfs niet, eindigde Jeanne.

— Dat is waar, zei Leon en zuchtte diep van gesmoorde woede. Mijn naam, welke alkeer hij u ook moge inboezemen, zal ten andere de verachting niet meer verhoogen die gij mij thans reeds toedraagt.

— Het gaat mij niet aan !...

— Natuurlijk... Nochtans zult gij hem kennen, en ook niet vergeten want, zoo hij u niet aan liefde herinnert, zal hij een gevoel van haat nalaten.

— Dat is eene bedreiging ?

— Eene bedreiging ! Wel neen !... men bedreigt niet, men « handelt » in de familie van Alexander Gimel.

Zij verbleekte plotseling en stamelde werktuigelijk :

— Alexander Gimel ! de wildstrooper ! de...

— Hij zelf !

— En gij, zijn zoon komt mij hier aan mijne voeten, uwe liefde aanbieden. Ah ! Ah ! Ah !

Zij barste in een zenuwachtigen schaterlach uit.

— Lach nu maar, antwoordde hij koel ; maar weenen zult gij ook... Gij zult u dan herinneren met welke minachting gij een ongelukkige bejegend hebt, die slechts een weinig innemend medelijden vroeg...

— Ik veracht niemand, zei ze. Ik vind dezen stap echter zoo... zonderling, dat ik nog niet goed weet...

— Later, te laat misschien, zult gij begrijpen... Vaarwel, Mejuffer !

— Ik ben waarachtig bedroefd...

— Neen, vaarwel, dit onderhoud heeft lang genoeg geduurd.

— Dat is mijn oordeel, mijnheer.

Leon nam, zwijgend, zijn hoed en zijne papieren, groette en verliet de kamer.

Als een geslagen hond, die zijn hok opzoekt, nam de jonge man, instinctmatig, den weg, die naar la Renauderie leidt.

— Daar zal ik ten minste iemand vinden, met wien ik zal kunnen spreken, dacht hij. Mijn vader zal mij raad geven.

Welke ontgoocheling ! De deur van de hut was gesloten. Maar hoe zonderling. Plotseling kwispelstaartte de oude Faro, de trouwe en gedwongen gezel van den strooper op zijne tochten, tegen hem op en likte hem de hand.

— Ah ! zei de jonge man, mijn vader is noch te huis, noch op de jacht. Waar mag hij zijn ?

Hij streelde den hond en dacht een oogenblik na.

(W. verv.)